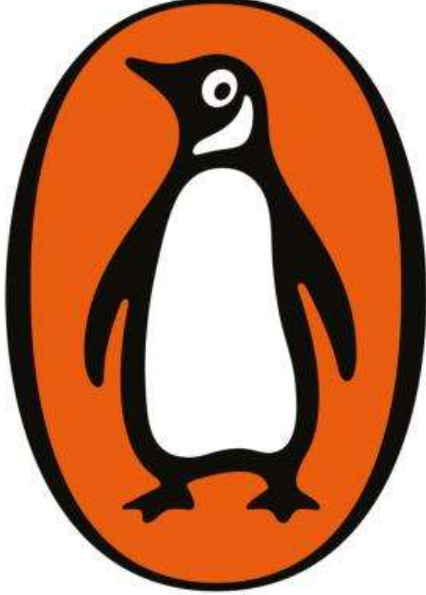

*Bazen karşılaştığın bir insan hayatını
kökünden deęiřtirebilir*

KIT DE WAAL

Kit de Waal

TAM İKİ METRE

Çeviri: Tamer GÜVEN

İçindekiler

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

PENGUIN'İ TAKİP EDİN

PENGUIN BOOKS

TAM İKİ METRE

Kit de Waal, koruyucu anne olan İrlandalı bir anne ve Karayipli bir babanın kızı olarak Birmingham'da dünyaya geldi. On beş yıl boyunca ceza ve aile hukuku alanlarında çalıştı. Birkaç yıl boyunca sulh hakemliği yaptı ve evlat edinme kurullarında görev almaktadır. İlk romanı *Adım Leon (My Name is Leon)*, uluslararası bir çoksatandır. *Costa İlk Roman Ödülü* ve *Desmond Elliott Ödülü* için kısa listeye kaldı. 2017'de *Kerry Group Yılın İrlanda Romanı* seçildi. Kit de Waal'in iki çocuğu vardır.

Bethany ve Luke'a

BÖLÜM 1

Timothy Flowers, Gas Street ile Yew Tree Lane'in köşesinde duruyor. Kasımın üçü, günlerden Cuma ve sabah saat on biri on beş geçiyor. Birkaç dakika içinde Timothy kırk beş numaralı otobüsü görecektir. Ters yüz edilmiş tasarımlı yeni Enviro 400 City Bus olacak. Elektrikli. Yeni Enviro 400'de internete girebiliyorsun.

Timothy yeni otobüsü daha önce görmüştü. Bir kez. O kadar sessizdi ki geldiğini bile anlamamış, hazırlıklı olamamıştı. Timothy doğru düzgün bakamadan geçip gitmişti, bu yüzden bu sefer yokuşun dibinde bekliyor. Bugün İki sebepten dolayı heyecanlı bir gün. Öncelikle, bugün Timothy'nin doğum günü. Annesi neredeyse ertesi gün doğduğunu söylemişti, yani gece yarısından hemen önce Timothy yirmi bir yaşında olacak. İkinci olarak, yeni Enviro 400 City Bus'ı görecektir ve bütün şehirde bunlardan sadece on dört tane var.

"Hey, ahabap!"

Timothy dönüyor ve köşeye en yakın ilk evin ön avlusundaki bir adamı görüyor. Ev, Timothy'nin evine benzemiyor. Timothy'nin evinde, sokaktaki tüm gürültüyü dışarıda tutan çift cam var, böylece Timothy geceleri uyuyabiliyor. Timothy'nin annesi bazen beyni yeterince dinlenmediğinde Timothy'nin kafasının karıştığını söylüyor, bu yüzden onun saat dokuzda yatağa girmesini sağlıyor. Sonra Saat On Haberleri'nden sonra onu kontrol ediyor. Ama köşedeki evin üstünde ve altında eksik pencereler var. Yan taraftaki pencereler yeşil, sarı ve kırmızı renkli güzel camlardan yapılmış. Ev eskiden tamamen tahtalarla kapatılmıştı ama birisi onu tekrar güzelleştiriyor. Eski ve uzun boylu, büyük bir bodrum katı var. Bodrum katının sokak seviyesinin altında, çok kirli ve dağınık küçük bir ön avlusu var. İçinde gömleksiz durmuş sürekli "Hey, ahabap!" diye bağırarak adam kadar dağınık.

Adam donuyor olmalı. Çıplak göğsünde kir ve yanaklarında savaş boyası gibi pislik çizgileri var. Yağlı ve kıvrıkcık siyah saçları ve burnunun altında bıyık gibi duran büyük bir siyah kir lekesi var. Bir filmde olsa Charlie Chaplin olurdu. Charlie Chaplin filmleri en iyisi çünkü aynı anda hem komik hem de hüznülüler. Ama Timothy'nin annesi sessiz filmlerin en iyisi olduğunu çünkü ona huzur verdiklerini söylüyor.

Adam bağırmanın yanı sıra Timothy'yi işaret ediyor ve el sallıyor. "Evet, sen!" diyor. "Sen! Uzun ahabap! Buraya, aşağıya!"

Timothy'ye tekrar tekrar söylenen bir şey varsa o da asla yabancılarla konuşmaması gerektiğidir. Bu yüzden Timothy otobüsün gelip gelmediğini görmek için yola bakmak üzere arkasını dönüyor.

"Hey, çocuk!" diye bağırıyor adam tekrar. "Buraya, Uzun ahabap, dinle! Buraya gel!"

Adam gülümsüyor ve eliyle Timothy'yi yanına çağırıyor. "Bir dakika buraya yaklaş! Bağırarak zorunda kalmamam için biraz daha yaklaş."

Timothy çukur avlunun kenarına yürüyor ve adamın sadece üst yarısını değil tamamını görebilmek için duvarın üzerinden eğiliyor. Adamın göğsünde ve kollarında gerçek kasları ve boynunda haçlı bir zinciri var.

"Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor. Hava gerçekten soğuk olmasına rağmen adam terliyor ve alnını elinin tersiyle siliyor.

"Komik konuşuyorsun," diyor Timothy.

"Eh, ona yapacak bir şeyim yok," diyor adam. "Dublinliyim. Sen buralı çocuk musun, buralardan mısın?"

"Evet."

"Ve bir yere mi gidiyorsun? On dakikadır o köşedesin. Ne bekliyorsun? Ve otobüs deme çünkü görebildiğim kadarıyla piyasada bir otobüs yok."

"Otobüs durağı bir sonraki köşede," diyor Timothy ve yolu işaret ediyor. "Yokuşu çıkarsın, sonra tepede Grove Yolu'nu göreceksin ve otobüs durağı ucuzlukçu dükkanının yanında. Bir durağı ve beklemen gereken dakikaları gösteren elektrikli bir tabelası var."

"Hayır, dinle," diyor adam. "Otobüs durağının nerede olduğuyla bir işim yok, hayır. Dinle, sorduğum şey şu. Şu anda bir şey yapıyor musun? Yani, öyle sadece dikiliyorsan, sana bir teklifim var."

"Teklif mi?"

"Dur bakalım şimdi, Uzun ahbab," diyor adam, "sana bakarken boynum felaket ağrıyor."

Adam bodrum penceresinden geri tırmanıyor ve hemen bembeyaz bir gömlek ve kirli bir havluyla dışarı çıkıyor. Bodrum avlusundan sokağa çıkan merdivene tırmanıyor, duvarın üzerinden atlıyor ve Timothy'nin önünde duruyor.

"Tanrım" diyor. "O köşeye yürüdüğünü gördüm ve işte lanet olası dualarımın cevabı tam orada diye düşündüm. Deve gibisin. 2 metre misin?"

Timothy adama yukarıdan bakıyor. " Boyum bir metre doksan beş santim artı iki virgöl yirmi iki santimetre, ama bu ayakkabısız halim. Bu ayakkabıları giydiğimde," diyor Timothy ve adamın tabanını görebilmesi için bir ayağını kaldırıyor, "bir doksan sekizden daha uzunum. Boyum bir metre doksan dokuz nokta dört santim. Evde başka bir çift ayakkabım var, onları giydiğimde ise boyum sadece bir metre doksan sekiz nokta yedi santim oluyor. Bugün yirmi bir yaşımdayım. Doğum günüm. Ve annem insanların küfretnemesi gerektiğini söylüyor."

Timothy konuşurken adam sürekli kirli havluyla yüzünü ve göğsünü siliyor. "Anan, he? Doğru. Evet. Eh, haklı. Küfür yok. Nerede kalmıştım? Pekala, şimdi dinle. Bugün ne yapıyorsun? Yani şu anda. O köşede dikilip ne yapıyorsun? Bana biraz canı sıkıldığı için evden çıkmış bir çocuk gibi geldin. Çünkü eğer öyleysen ve meşgul değilsen ya da başka bir şey yapmıyorsan, bana yardım edebilirsin."

"Nasıl?" diyor Timothy.

Hâlâ kirli olmasına rağmen, adam bembeyaz gömleğini giyiyor ve düğmelerini ilikliyor. Burnunun altındaki siyah lekeyi unutmuş ve Timothy onu işaret ediyor.

"Aynen Charlie Chaplin'e benziyorsun."

"Bunu söylemen komik," diyor adam, gömleğini siyah pantolonunun içine sokup kemerini sıkarken, "çünkü bana öyle derler. Charlie. Aslında Colin'im - Colin Charles Pearson - ama Colin kulağa tam bir kazma gibi geldiği için Charlie yapıştı kaldı." Elini Timothy'ye sıkması için uzatıyor ama sürekli onu baştan aşağı süzüyor.

"Tanrım," diyor, "gardırop gibisin valla. Sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Timothy Flowers."

"Hadi be. Gerçekten mi? Flowers?"

"Timothy Joseph Flowers."

"Tamam, Flowers, durum şu."

"Evet?"

"İşte benim durumum. Yüzüstü bırakıldım. Şu evin sahibiyim ve onu tamir ediyorum, biliyorsun, adam ediyorum. Büyük iş. Çok büyük iş. Çok önemli iş. Zaman kısıtlı. Çok önemli. Ve o bodrumdaki betonu sökmeye gelecek birkaç adamım vardı ve bir çıkıp gelmediler. Beni yüzüstü bıraktılar. Sadece kapıyı açmaya gelmişim ve onun yerine tam üç saattir başındayım. Pestilim çıktı. Sekiz buçuk dedim. Kahrolası sekiz buçuk."

Charlie'nin sesi gittikçe yükseliyor. Birdenbire, geç kalan adamların gelmeye karar verme ihtimaline karşı yolu aşağı yukarı kontrol ediyor. Sonra Charlie hızlıca, sanki hâlâ küfrediyormuş gibi ama çok daha sessiz ve belki İrlandaca bir şeyler söylüyor. Sonra Timothy'ye bakıyor ve ellerini çırpıyor.

"Ve işte burada sen devreye giriyorsun, Uzun, ahabap. Dediğim gibi, dualarımın cevabı olabilirsin veya en azından beni geçici olarak içinde bulunduğum bu lanet olası boktan durumdan - pardon, demek istediğim, zorluklardan kurtarabilirsin."

"Nasıl?"

"Eh," diyor Charlie, Timothy'nin göğsünü işaret ederek. "Sende benim ihtiyacım olan, bende olmayan bir şey var. Ya benim gibi normal boyda iki adama ihtiyacım var ya da -" Charlie uzanıp Timothy'nin omzuna dokunuyor - "senden bir tane. Bak, sen, çocuk, dediğim gibi, bir gardıropsun, hem de çift kapılısından. Ben ise daha çok senin IKEA kitaplığın gibiyim."

"Neden bir gardıroba ihtiyacın var?"

"Hayır, ihtiyacım yok." Charlie gökyüzüne bakıyor ve çok derin bir nefes alıyor. Sonra saatine bakıp başını sallıyor. "Zaman geçiyor. Bunu nasıl söylesem? Sen, diyelim ki, Batman gibisin, büyük ve güçlü, ben ise sadece Robin'im, senden iyi yirmi üç santim daha kısa. Ben Luke Skywalker'ım, sen de Chewbacca'sın."

Timothy başını sallıyor. "Chewbacca iki metre yirmi sekiz santim. Kitabımda öyle yazıyor."

"Evet, ama şimdi bir kitapta değiliz, değil mi? Bu gerçek hayat. Bu sen ve ben ve yapacak bir işimiz var. Burası Luke Skywalker'ın Chewie'yi çetesine kattığı yer."

"Ne çetesi?"

Charlie Timothy'nin kolundan tutuyor ve onu duvarın en kenarına götürüp açık bodrum penceresini işaret ediyor.

"Şu düzeneği görüyor musun, orada?" diyor Charlie.

Enviro 400 City Bus'ın gelmesine iki dakika kalmış, bu yüzden Timothy düzeneğe bakacak vakti bulabilir. Adam bodrumdaki ön bahçeyi işaret ediyor. Evin önünde camsız büyük bir pencere var. Pencereden dışarı, otuz santim genişliğinde gri plastikten yapılmış bir oluk uzanıyor. Oluk büyük mavi bir kovanın içinde duruyor. Kova toprak, küçük taşlar ve büyük kayalarla yarıya kadar dolu. Boya sıçramış uzun ahşap bir merdiven ön bahçeden kaldırıma, sokaktaki devasa sarı bir moloz konteynerinin yanına kadar uzanıyor.

Charlie sanki düzeneğin gerçek olduğuna inanmak istemiyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor. Her şeyi işaret etmesi o kadar uzun sürüyor ki otobüsün gelmesine sadece bir dakika kalmış ve Timothy dinlememeye başlıyor. Charlie hâlâ konuşurken, Timothy Gas Street ve Yew Tree Lane'in köşesine gidiyor. Gelen otobüs Enviro 400 City Bus değil. Bu bir Plaxton Paramount DAF 3500, ki herkes bunun hiç de nadir bir otobüs olmadığını bilir. Timothy o kadar çok Plaxton'a binmiş ki sayısını unutmuş. Bu yüzden Timothy, kollarını annesi gibi kavuşturmuş olan Charlie'nin yanına geri yürüyor.

"Senin otobüsün bu muydu?"

"Hayır, farklı bir taneydi."

"Dinle, bir yere gitmen gerekiyorsa," diyor Charlie, "seni daha sonra kamyonetimle bırakabilirim, ama burada gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var. Yani, ne yapmam gerektiğini anlıyor musun? Bak."

Charlie tekrar düzeneği işaret ediyor ve her şeyi Timothy'ye açıklıyor. "Katı bir beton zemini kırıyorum. Ben, tek başıma. Onu oluğa kürekliyorum. Oluktan kovaya, oluktan kovaya, oluktan kovaya, kova dolana kadar. Lanet olası pencereden dışarı tırmanıyorum. Kovayı avlunun karşısına taşıyıp o kahrolası basamaklardan yukarı taşıyorum. Ve sana şunu söyleyeyim, Flowers, ahbap, o kova, yerçekimine her karşı gittiğinde daha da ağırlaşıyor. Merdivenin tepesinde, aynı sorun. Kovayı şu lanet olası omzuma - morluklar olan omzuma - yükleyip oradaki konteynere boşaltmam gerekiyor. Sonra sadece arkamı dönüp tüm lanet şeyi tekrar yapmam gerekiyor. Ve tekrar. Dedğim gibi, üç saat. Ve ben senin yaşının iki katıyım. İki katı. Kapiş?"

Timothy anlıyor.

"Ve eğer yağmur yağarsa, tam benim lanet şansım olur, her şeyin üstüne bir de çamurla uğraşmak zorunda kalmış olurum. Şeytan işi bu bak, sana söylüyorum. Bu yüzden düşündüğüm şey şu." Charlie kolunu kaldırıp Timothy'nin omzuna dolamaya çalışıyor ama kolu yetişmiyor, bu yüzden sırtını sıvazlıyor. "Eğer bana birkaç saatini ayırabilirsen, bu lanet işin belini kırabiliriz. Seninle çalışırdım, ikimiz birlikte. Ben kovayı doldururdum, sen boşaltırdın. İki kat daha hızlı. Zamanın için birkaç sterlin alırdın. Sen kazanırsın. Ben kazanırım."

"Bu bir yarış mı?" diye soruyor Timothy.

"Bir yarış mı? Hayır," diyor Charlie, "bu bir yarış değil. Bu bir bodrum katı dönüşümü. Zamana karşı yarışıyoruz, Uzun ahbap, görüp görebileceğimiz en kötü rakip. Saat asla pes etmez."

"Ama ikimizin de kazanan olacağını söyledin," diyor Timothy.

"Ah evet, evet," diyor Charlie, başını sallayarak. "Evet, eh, eğer gün sonuna kadar konteyneri doldurur ve o lanet betonu kaldırırsak, ben tansiyonum normale döndüğü için kazanırım, sen de yirmi sterlin kazanırsın. Nasıl?"

"Yirmi sterlin," diye tekrarlıyor Timothy. Bir model otobüsün dört doksan dokuz olduğunu ve matematikte iyi olduğunu bildiği için yirmi sterlinin ne alacağını biliyor. "Yabancılar benimle konuşursa ya da geçen seferki gibi birileri bana bir şeyler yaptırmaya çalışırsa anneme söylemem gerekiyor."

"Geçen sefer mi?"

"Başım belaya girmişti."

Charlie konteyneri işaret ediyor. "Peki, bu belaya benziyor mu?"

"Hayır."

"Ve ben sana bir yabancı gibi görünüyor muyum, Uzun ahbap?"

Timothy Charlie'nin gözlerinin siyahını ve burnunun altındaki bıyık gibi duran siyah lekeyi görebiliyor. Ve adamın gözlerinin etrafında annesinin kahkaha çizgileri dediği kırışıklıkları görebiliyor.

"Pek sayılmaz," diyor Timothy.

"Eh, işte bu kadar! Bak, istersen annene söyleyebilirsin. Elbette söyleyebilirsin, ama eğer söylersen ve o senin yirmi sterlinini alamayacağını söylese, o zaman ne olacak?"

"Bir kazanan olmam."

"Kesinlikle."

Timothy tekrar düzeneğe ve mavi kaya kovaına bakıyor. Annesinin Charlie'ye yardım etmesi konusunda ne diyeceğini bilmiyor ama annesi ona uzun bir yürüyüşe çıkmasını söylemişti. Ayrıca daha fazla model otobüs için para biriktirdiğini de biliyor. Ve Cuma sabahları işe gitmeden önce her zaman evi baştan aşağı temizler ve Timothy onun ayağına dolanır. Zaten bu yüzden Gas Street ve Yew Tree Lane'in köşesinde dikiliyor.

"Pekala," diyor Timothy ve Charlie sanki birdenbire üşümüş gibi ellerini ovuşturuyor.

"Lanet günü kurtardın Timothy Flowers. Kahramansın sen. Tamam, önce bir sigara, Uzun ahbap, sonra başlayabiliriz."